

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Policejní sportovní klub Přerov, z. s.**, se sídlem U Výstaviště 18, Přerov, zast. Mgr. Zdeňkem Machem, advokátem se sídlem Dr. Skaláka 1447/10, Přerov, proti žalované: **Generální inspekce bezpečnostních sborů**, se sídlem Skokanská 2311/3, Praha 6, proti rozhodnutí ředitelky žalované ze dne 7. 5. 2018, čj. GI-1340-4/ČJ-2018-840113-IF, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2018, čj. 8 A 76/2018-63,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2018, čj. 8 A 76/2018-63, **se ruší.**
- II.** Rozhodnutí ředitelky Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 7. 5. 2018, čj. GI-1340-4/ČJ-2018-840113-IF, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaná **je povinna** nahradit žalobci náklady řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 20 342 Kč do rukou jeho zástupce Mgr. Zdeňka Macha, advokáta, a to ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal Generální inspekci bezpečnostních sborů (žalovanou) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, aby mu zaslala provozní řád areálu budovy na třídě Míru 273/99 v Olomouci, v jejíchž prostorách sídlí Generální inspekce bezpečnostních sborů, a sdělila, kdo vydal provozní řád a kdy se tak stalo. Žalovaná žalobci sdělila, kdo vydal provozní řád a kdy tak učinil, provozní řád však odmítla žalobci poskytnout s odkazem

na § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k jeho vnitřním pokynům a personálním předpisům. Žalovaná v rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti uvedla, že pokud by byl provozní řád žalobci poskytnut, byla by odkryta interní část její organizace, a mohlo by tím být ohroženo plnění jejích zákonných úkolů.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalované odvolal. Argumentoval, že provozní řád ukládá návštěvníkům areálu z řad veřejnosti omezení, nelze jej proto považovat za vnitřní předpis v celém rozsahu. Žádal žalovanou, aby své rozhodnutí zrušila a poskytla žalobci všechny části provozního řádu areálu budovy, které dopadají na návštěvníky areálu.

[3] Ředitelka žalované zamítla žalobcovu odvolání. Uvedla, že provozní řád je formálně závazný pouze pro žalovanou a subjekty jí podřízené.

[4] Proti rozhodnutí ředitelky žalované podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, se kterou nebyl úspěšný. Městský soud konstatoval, že povinný subjekt je vázán žádostí a není jeho úkolem dovozovat obsah a rozsah požadovaných informací. Je na žadatelově odpovědnosti, aby v žádosti dostatečně jasně, přesně, určitě a srozumitelně vyjádřil, jaké informace chce. Žalobce ve své žádosti požadoval poskytnout provozní řád bez dalšího, tedy v úplnosti a bez výjimek, a žalovaná takto jeho žádost správně vyřídila. Jelikož provozní řád stanovuje režimová opatření v areálu žalované, v němž se nacházejí prostory s předměty chráněného zájmu (utajované informace a dokumenty, věci zajištěné pro potřeby trestního řízení, zbraně a střelivo), bylo namístě odepřít žalobci přístup k celému provoznímu řádu.

[5] Městský soud nepřisvědčil ani žalobcově argumentaci, že se provozní řád týká i dalších osob než jen příslušníků žalované. Podle městského soudu je provozní řád zaměřen pouze dovnitř areálu žalované v Olomouci a nijak se netýká osob bez vztahu k žalované, respektive osob nacházejících se mimo tento areál. Jedinou výjimkou jsou situace, kdy tyto osoby vstupují o své vůli do areálu, v důsledku čehož se jich pravidla provozního řádu začínou týkat; tím však provozní řád neztrácí povahu vnitřního pokynu.

II. Kasační řízení

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Neztotožňuje se s tím, že žalovaná vyřídila žádost podle jejího obsahu. S odkazem na judikaturu správních soudů tvrdí, že určitý dokument nelze považovat za informaci chráněnou podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím jako celek, ale pouze ve vztahu k některým jeho částem. Omezení je možné užít jen vůči té části dokumentu, která obsahuje výlučně vnitřní informace.

[7] Stěžovatel tvrdí, že formuloval svůj dotaz širěji v důsledku negativních zkušeností s přístupem žalované k poskytování informací. Očekával, že bude buď vyzván k upřesnění dotazu podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, nebo mu budou poskytnuty všechny části dokumentu, které nemají výlučně vnitřní charakter, a o zbytku bude vydáno rozhodnutí o neposkytnutí informace. Žalované musel být z předchozí úřední korespondence znám stěžovatelův úmysl zjistit prostřednictvím žádosti o informace, z čeho pramení povinnost návštěvníků odevzdávat mobilní telefon při vstupu do areálu budovy, která je podle stěžovatele navíc uplatňována selektivně. Právě v tomto kontextu v souladu se zásadou dobré správy mohla žalovaná přistupovat i k jeho žádosti.

pokračování

[8] Podle stěžovatele z dokumentů založených ve spisu městského soudu vyplývá, že součástí provozního řádu jsou pasáže, které dopadají na návštěvníky areálu z řad veřejnosti, tedy na osoby stojící mimo vztah podřízenosti a nadřízenosti k žalované. Jde minimálně o ty části, které určují povinnosti návštěv. Žalovaná se v rozhodnutí o odmítnutí žádosti ani v odvolacím řízení nevyvozovala s důvody, proč neposkytne informace, které dopadají na návštěvníky jejího areálu. Podle stěžovatele neexistuje důvod, pro který by před návštěvníkem areálu měla zůstat utajena nařízení, podle kterých se má chovat, a povinnosti, jejichž dodržení je po něm požadováno. Stěžovatel cituje judikaturu správních soudů, podle níž se o vnitřní pokyn jedná jen tehdy, jsou-li jím upraveny postupy, které se projeví výhradně uvnitř úřadu a nijak nedopadají do práv a právem chráněných zájmů osob stojících mimo úřad. Městský soud podle stěžovatele nijak neodůvodnil svůj závěr, podle něž interní akt ani v situaci, kdy působí i na osoby stojící mimo podřízenost žalované, neztrácí povahu vnitřního pokynu. Překročí-li osoba bez vztahu nadřízenosti a podřízenosti práh budovy areálu, nestává se součástí subordinační hierarchie žalované. Ne vždy mají osoby na výběr, zda do areálu vstoupí.

[9] Žalovaná své vyjádření ke kasační stížnosti uvozuje poznámkou, že žádost o poskytnutí informace byla podána po návštěvě člena či členů stěžovatelova výkonného výboru v objektu v důsledku toho, že se zde tyto členové účastnili provedení úkonů žalované. Osoba oprávněná za stěžovatele jednat je zájmovou osobou žalované.

[10] Žalovaná zopakovala svou argumentaci, že zpřístupněním provozního řádu by bylo odkryto zabezpečení areálu a interní část organizace žalované. S ohledem na charakter požadovaného dokumentu (provozní řády obdobného obsahu a charakteru mají např. zpravodajské služby) je proto důvod neposkytnutí informace oprávněný. Dosud neexistuje soudní rozhodnutí, které by ukládalo ozbrojenému bezpečnostnímu sboru poskytnout provozní řád nebo jiný vnitřní předpis upravující režimová opatření konkrétně specifikovaného areálu budovy nebo pracoviště.

[11] Žalovaná upozornila, že stěžovatel žádal původně výslovně o poskytnutí celého provozního řádu. Stěžovatel specifikoval až v odvolacím řízení, že žádá informace provozního řádu dopadající na návštěvníky. Ani případně zúžené žádosti by však žalovaná nemohla plně vyhovět, neboť se v areálu nacházejí z pohledu společnosti nejcitlivější předměty chráněného zájmu, a je třeba proto zabezpečit maximální ochranu tohoto objektu. Žalovaná opakovaně upozornila na své specifické postavení ozbrojeného bezpečnostního sboru a orgánu činného v trestním řízení.

[12] Z provozního řádu podle žalované nevyplývá povinnost návštěvy odložit mobilní telefon. Provozní řád neukládá omezení práv třetím osobám: jeho působení na třetí osoby spočívá v tom, že se snaží zamezit narušení areálu, a za tímto účelem stanovuje povinnosti příslušníkům žalované. Je nerozhodné, zda třetí osoby vstupují do objektů žalované dobrovolně, či nikoli. Provozní řád je třeba posoudit jako soubor režimových opatření, podle kterých postupují pracovníci a příslušníci žalované a která se částečně mohou dotknout i osob vstupujících do objektu či areálu. Provozní řád je proto v tomto bodě svým charakterem výjimečný a jedná se o vnitřní pokyn *sui generis*.

[13] Rozhodnutí o odvolání je podle žalované řádně odůvodněno. Ředitelka žalované do svého rozhodnutí vtělila test proporcionality a dospěla k tomu, že odepření poskytnutí provozního řádu není nepřiměřeným zásahem do práva na svobodný přístup k informacím, jelikož jde o informace obsahující režimová opatření konkrétního areálu. Ze stěžovatelova vyjádření není patrné, že by zamýšlel uskutečnit jakoukoli veřejnou diskusi týkající se dané

problematiky, stěžovatel ani neplní roli tzv. společenského hlídačského psa. Stěžovateli jde zřejmě o hájení vlastních práv a zájmů.

[14] Stěžovatel v replice odkázal na vyjádření žalované v souvisejících věcech, která přiložil k žalobě. Z nich vyplývá, že provozní řád obsahuje pasáže, které dopadají na subjekty nepodřízené žalované. Žalovaná tvrdí poprvé až nyní, že provozní řád žádné takové pasáže neobsahuje. Pokud se toto tvrzení zakládá na pravdě, mělo být součástí rozhodnutí ředitelky žalované. Pro posouzení toho, zda existují poptávané informace a zda je žalovaná měla odmítnout poskytnout, není namístě líčit okolnosti předcházející podání žádosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Ve věci jde o výklad § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.*

[17] Úkolem NSS je posoudit, zda byla žalovaná oprávněna odmítnout **poskytnout provozní řád** svého areálu v Olomouci **v celém rozsahu** na základě citovaného ustanovení. NSS se nejprve vyjádří k povaze provozního řádu jako vnitřního pokynu. Následně se bude zabývat formulací žádosti a rozsahem, v jakém měla být požadovaná informace poskytnuta.

Povaha provozního řádu jako vnitřního pokynu

[18] NSS se výkladu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím opakovaně věnoval. Mimo jiné uvedl, že zákon o svobodném přístupu k informacím vnitřní akty nedefinuje, jedná se o neurčitý právní pojem. Ten je třeba vykládat restriktivně, jelikož souvisí s omezením ústavně zaručeného práva na informace (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2013, čj. 1 As 70/2013-58).

[19] Vnitřní předpis ve veřejné správě je souhrnným označením pro akty abstraktní povahy, které slouží k uspořádání poměrů uvnitř organizační jednotky nebo zařízení veřejné správy a jejichž vydání se opírá o právně upravený vztah podřízenosti k vydavateli aktu (viz Hendrych, D.: Správní právo, C. H. Beck, Praha 2003, str. 113, a dále např. citovaný rozsudek NSS ve věci 1 As 70/2013 či rozsudky NSS ze dne 17. 2. 2011, čj. 1 As 105/2010-73, a ze dne 20. 12. 2018, čj. 7 As 369/2018-32). Pro posouzení konkrétního pokynu či jiného aktu je rozhodný vždy jeho obsah, nikoli označení (viz rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 28/2007-89, č. 1532/2008 Sb. NSS). Vždy se však bude jednat o akty dotýkající se pouze pracovníků, kteří jimi jsou vázáni (srov. rozsudek ze dne 30. 4. 2008, čj. 4 As 20/2007-64, a dále např. bod 14 rozsudku NSS ze dne 17. 2. 2011, čj. 1 As 105/2010-73).

[20] Naopak obsahový znak vnitřního pokynu nebude dán u takového aktu, který nebude směřovat výhradně dovnitř povinného subjektu a bude přímo či nepřímo ovlivňovat činnost povinného subjektu navenek, tj. vůči osobám, které nejsou povinnému subjektu personálně nebo jinak podřízeny. Není přitom rozhodné, zda se jedná o vrchnostenskou činnost povinného subjektu, či nikoli (srov. rozsudek ve věci 1 As 70/2013 či odbornou literaturu: Furek, A., Rothanzl, L., Jírovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 499).

pokračování

[21] NSS shrnuje, že pokud se interní předpisy povinného subjektu dotýkají třetích osob nepodřízených povinnému subjektu, nelze je považovat za informace vyloučené z práva na informace podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

[22] V nyní řešené věci není mezi stranami sporu o tom, že požadovaný provozní řád areálu budovy, v jejíchž prostorách sídlí Generální inspekce bezpečnostních sborů v Olomouci, je formálně vnitřním předpisem povinného subjektu (žalované). Sporné je však naplnění obsahového znaku, tedy otázka, zda tento předpis působí výlučně „dovnitř“ (pouze vůči příslušníkům žalované), či také „navenek“ (vůči jiným osobám).

[23] NSS nemá text provozního řádu k dispozici, při posuzování jeho povahy tedy vychází z tvrzení stran. Podle žalované stanoví provozní řád režimová opatření v konkrétním areálu. Jeho účelem je zabezpečit ohraničený prostor v objektu, ve kterém se zpracovávají a ukládají utajované informace a ostatní předměty chráněného zájmu (např. zbraně, munice, archiválie a operativně pátrací prostředky). Provozní řád také vymezuje bezpečnostní prvky, jejichž použitím se zabráňuje, ztěžuje, oznamuje nebo zaznamenává narušení bezpečnostní ochrany areálu. Jsou v něm konkretizovány úkoly a povinnosti příslušníků žalované. Podle žalované nestanovuje provozní řád třetím osobám omezení práv (např. jim neukládá povinnost odložit telefon); neupravuje například ani to, jak má návštěva objektu postupovat při požárech, a nepopisuje požární únikové cesty. Cílem provozního řádu je zamezit narušení areálu třetími osobami, a za tímto účelem jsou tu stanoveny povinnosti příslušníkům žalované.

[24] Stěžovatel naopak tvrdí, že v praxi příslušníci žalované ukládají návštěvníkům areálu omezení s odvoláním na režimové pracoviště. Z předchozí písemné komunikace s žalovanou stěžovatel dovozuje, že provozní řád obsahuje pasáže, které dopadají na návštěvníky areálu z řad veřejnosti. Stěžovatel se domnívá, že minimálně části provozního řádu, která určuje povinnosti návštěvám, nelze přiznat výlučnou vnitřní závaznost.

[25] Městský soud se k působení provozního řádu na třetí osoby vyjádřil v bodě 37 svého rozsudku tak, že provozní řád je zaměřen dovnitř areálu žalované v Olomouci. Osob bez vztahu k žalované, respektive osob nacházejících se mimo areál, se provozní řád nijak netýká. Jedinou výjimkou jsou situace, při nichž osoby vstupují do areálu. Tehdy se jich pravidla stanovená provozním řádem začínou týkat, ani tehdy však podle městského soudu neztratí provozní řád povahu vnitřního předpisu. Městský soud uzavřel, že se provozní řád vztahuje na návštěvníky areálu jen proto, že do něj o své vůli vstupují.

[26] NSS považuje tyto závěry městského soudu za nesprávné. Právě v části, v níž se pravidla stanovená provozním řádem dotýkají návštěvníků areálu, kteří nejsou k žalované ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, nepůsobí provozní řád již výlučně „dovnitř“ struktury povinného subjektu, a v důsledku toho nenaplnuje obsahovou stránku vnitřního předpisu. Tuto část proto není možné vyloučit z práva na informace podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Nic na tom nemění skutečnost, že jsou opatření stanovená provozním řádem adresována příslušníkům žalované a třetím osobám přímo neukládají žádné povinnosti ani omezení. Podstatné je jejich faktické působení.

[27] Jak NSS uvedl výše, nemá text provozního řádu k dispozici. Z povahy věci je však těžko představitelné, že by se režimová opatření stanovená v provozním řádu nijak nedotkla návštěvníků areálu. Vstupuje-li osoba do areálu budovy, musí se některým takovým opatřením podrobit. Typicky se bude jednat o pravidla provádění kontrol osob při vstupu do areálu, dále například o určení předmětů, jejichž vnášení do areálu je návštěvníkům zakázáno, o pokyny příslušníkům žalované, jak se zakázanými předměty naložit, apod. Například umožňuje-li

provozní řád příslušníkům žalované za určitých okolností dočasně zabavit návštěvníku areálu mobilní telefon či jiný předmět a návštěvník je zároveň ze zákona povinen respektovat pokyny příslušníků žalovaného (srov. § 65 zákona č. 341/2011 Sb., o Generální inspekci bezpečnostních sborů a o změně souvisejících zákonů), je to z pohledu návštěvníka v důsledku totéž, jako kdyby provozní řád přímo stanovil návštěvníku povinnost předmět odevzdat.

[28] NSS uzavírá, že části provozního řádu, které byt' nepřímo dopadají na návštěvníky areálu, nelze považovat za informace vyloučené z práva na informace podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

[29] NSS nepomíjí bezpečnostní hledisko věci. Upozorňuje však, že stojí-li v cestě poskytnutí provozního řádu zájem na zabezpečení objektu a ochraně informací a předmětů chráněného zájmu v něm uložených, nemůže žalovaná odepřít poskytnout části provozního řádu, které dopadají na návštěvníky, na základě ustanovení týkajícího se vnitřních předpisů. Zákon o svobodném přístupu k informacím ani zákon o Generální inspekci bezpečnostních sborů nestanoví žalované žádnou explicitní výjimku z poskytování informací ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. též rozsudek NSS ze dne 3. 9. 2015, čj. 7 As 207/2015-38). Na žalovanou se vztahují obecné výjimky z povinnosti poskytovat informace jako na další povinné subjekty a tyto výjimky je třeba vykládat restriktivně.

[30] Poskytnutí částí provozního řádu vztahujících se na návštěvníky se podle NSS nevymyká účelu práva na informace, kterým je kontrola veřejné moci (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10). Z vyjádření žalované vyplývá, že stěžovatel podal žádost o informace v souvislosti s návštěvou svých členů v areálu. Ze získaných informací by se stěžovatel mohl přesvědčit, zda příslušníci řádně plní své povinnosti stanovené provozním řádem a nepostupují vůči třetím osobám svévolně. Pokud by žalovaná zvažovala odepřít stěžovateli část provozního řádu, která nemá povahu vnitřního pokynu, z bezpečnostních důvodů [v době rozhodování žalovaného podle § 11 odst. 6, zejména by však od novelizace zákona o svobodném přístupu k informacím provedené zákonem č. 111/2019 Sb. připadalo v úvahu uplatnění § 11 odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím], musela by s ohledem na znění užitého zákonného ustanovení pečlivě posoudit a vyhodnotit, zda poskytnutí jednotlivých konkrétních částí provozního řádu skutečně významně a reálně ohrožuje plnění jejích zákonných úkolů. Obecně však je žádoucí, aby návštěvníci areálu byli informováni o tom, jaká omezení budou se vstupem do areálu nuceni strpět.

[31] Úvaha městského soudu o tom, že návštěvníci vstupují do areálu žalované výlučně dobrovolně, je rovněž mylná. Do areálu vstupují osoby také nedobrovolně na základě zákonné výzvy žalované jako policejního orgánu v trestním řízení. Zejména je však motivace k vstupu do areálu pro posouzení dopadu provozního řádu na návštěvníky zcela nerozhodná. Na tom se ostatně shodnou žalovaná i stěžovatel.

Formulace žádosti o informace a rozsah poskytnutí informace

[32] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, že žalovaná vyřídila žádost o informace podle jejího obsahu. Jelikož stěžovatel původně žádal o poskytnutí provozního řádu jako celku, žalovaná podle městského soudu respektovala takto vymezený předmět žádosti a vázána žádostí správně uvážila provozní řád neposkytnout. Stěžovatel se naproti tomu domnívá, že výjimku z povinnosti poskytovat informace lze užít jen vůči té části dokumentu, která obsahuje výlučně vnitřní pokyny žalované. NSS stěžovateli přisvědčil.

pokračování

[33] Podle § 12 věty první zákona o svobodném přístupu k informacím *všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon.*

[34] Zákon o svobodném přístupu k informacím je postaven na tom, že právo na informace má být co nejméně omezováno. Z citované části § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím vyplývá, že informaci nelze odmítnout poskytnout jako celek, pokud je z poskytnutí vyloučena pouze část požadované informace. Tento závěr zachovává i judikatura NSS (srov. např. body 52-54 rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2014, čj. 10 As 59/2014-41, č. 3126/2014 Sb. NSS, nebo bod 39 rozsudku NSS ze dne 17. 12. 2014, čj. 9 As 180/2014-37). Žádal-li stěžovatel o poskytnutí celého provozního řádu, měla se žalovaná zabývat tím, zda všechny jeho části naplňují podmínku § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, již při rozhodování o odmítnutí žádosti v prvním stupni.

[35] Stěžovatel dále v odvolání proti rozhodnutí žalované výslovně žádal, aby žalovaná autoremedurou zrušila své rozhodnutí a poskytla mu všechny části provozního řádu areálu budovy, které dopadají na jeho návštěvníky. NSS souhlasí se stěžovatelem, že tím implicitně uznal důvody pro neposkytnutí částí provozního řádu, které mají výlučně charakter vnitřního předpisu, a zároveň žalovanou upozornil, že dokument obsahuje informace, které nemají výlučně vnitřní charakter. NSS uzavírá, že se žalovaná měla zabývat otázkou, zda všechna pravidla provozního řádu mají vnitřní povahu, již při rozhodování o žádosti v prvním stupni; ředitelka žalované se pak v rozhodnutí o odvolání měla s touto stěžovatelovou námitkou konkrétně vypořádat.

[36] Pro úplnost soud dodává, že úvahy žalované o stěžovatelově motivaci k podání žádosti jsou mimoběžné, a odkazuje žalovanou na body 39 až 41 rozsudku městského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] NSS shledal kasační stížnost důvodnou, proto zrušil napadený rozsudek městského soudu. Vzhledem k tomu, že vytýkanou vadu může odstranit jen žalovaná, zrušil NSS současně i rozhodnutí ředitelky žalované. Žalovaná je v dalším řízení vázána právním názorem vysloveným výše.

[38] Jelikož NSS zrušil rozsudek městského soudu a současně s ním i rozhodnutí ředitelky žalované, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 60 a § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a NSS rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci, který přísluší stěžovateli. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 20 342 Kč spočívající v částce 8 000 Kč za soudní poplatky (3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost) a v částce 12 342 Kč představující odměnu advokátovi.

[39] NSS odměnu vyčíslil podle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu) za tři úkony právní služby – převzetí věci, kasační stížnost a repliku – ve výši 3 x 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. Ke každému úkonu právní služby je třeba připočítat 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3

advokátního tarifu. To činí dohromady 10 200 Kč; spolu s DPH v sazbě 21 % a ve výši 2 142 Kč je výsledná částka odměny 12 342 Kč. V řízení o žalobě stěžovatel nebyl zastoupen.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu